

■ Dosarele Contemporanul

Adrian Majuru

Cumpăna României și poporul ei. De la „ce știi să faci” la „știi ce vrei”?

Motto: „Fiecare generație făurește istoria celor care vor urma.”

Călin Georgescu, *Cumpăna României*, Editura Christiana, 2016

Unde ne sunt profesioniștii? Oamenii care au în spate carieră și performanțe? În medicină, matematici, economie, inginerie, și orice altceva. Aceștia mă pot determina să merg la vot. Deoarece am încredere în ceea ce au realizat până să-și dorească funcția politică. Asta contează. Ce este în spatele sutelor de figuranți politici? Neant! Fanariotism și șmechereală.

Țara mea regresează. Și aceasta pentru că țara mea se află pe mâini vulgare, de vagabonzi ai vieții, plictisiți ai mișcării, regresivi ai creierului, oportuniști ai circumstanțelor. În ultimii trei ani am asistat cu toții „la cea mai agresivă campanie dusă împotriva existenței statului român”. Și această campanie „a fost mânăta chiar de instituțiile statului român: președinția, majoritatea parlamentară, guvernul, autoritățile centrale și locale. A fost, de asemenea, opera unor intelectuali, care, pentru a-și spăla păcatele colaborării cu regimul comunist sau pur și simplu din oportunism, au devenit partizanii fanatici ai desființării statului social (de fapt, statul partener cu națiunea), pe care l-au asimilat, factic și inept, cu cel comunist”. (Călin Georgescu, 2012)

„Politicianismul este cancerul României”, spunea Petre Pandrea, deoarece „broscoiul politic român se umflă ca boul din fabula nemuritoare, iar pericolul este pieirea poporului pe care vrea să-l reprezinte”. Broscoiul politic este lovit de neputință în fața problemelor mari, agresiv și vulgar în interior, cu cei mici, dar lipsiți de vlagă, umil și servil în exterior, chiar și față de banalii funcționari europeni. Politicienii loviți de neputință în afara țării și strident-guralivi în interiorul țării, mai ales când se întâlnesc la talk show-uri. Or, se știe că „neputința este starea de colonialitate, iar rățoiala este expresia unei puteri castrate”. (Petre Pandrea, 2001)

O putere castrată care forțează disoluția țării. Dar ceea ce este de mirare este pasivitatea cu care poporul român a primit, în cursul ultimilor ani, fiecare etapă de distrugere națională, începând cu „cele mai aberante măsuri socio-economice, politice și financiare, constituite într-un atac direct la cei cinci stâlpi de susținere ai oricărui stat modern: apărarea și integritatea teritoriului național; asigurarea respectării legilor, a ordinii și siguranței cetățenilor pe plan intern; dreptul la muncă și la pensie; dreptul la un sistem de sănătate eficient, de care să beneficieze toți cei care contribuie, dar și cei care nu pot contribui din motive obiective; dreptul la o educație gratuită și modernă, care să asigure viitorul generațiilor tinere și nu numai”. (Călin Georgescu, 2012)

Profesioniștii sunt marginalizați politic și, mai grav, sunt marginalizați profesional și social de găștile politice cu prelungiri anatomice în societate și economie. Aici este cancerul politic și aici trebui intrat cu fierul înroșit.

Potrivit lui Călin Georgescu, România are o „elită economică formată aproape exclusiv din asistați ai statului... elita politică e și mai jalnică: oameni fără idei și fără ideologie... la fel și partidele, care se tot combină unele cu altele în imensul pat de bordel care e lumea politică românească. Elita intelectuală este și subminată din interior de oameni fără operă, fără idei și fără caracter, politrucii, servili, imitatori, plagiatori, intriganți, fofilatori, gargaragii, pomanagii etc.”

O chestiune de alegere: Știi pe cineva sau Știi să faci ceva?

Foarte complicat de răspuns la aceste întrebări într-o țară unde „aproape jumătate din elevii de liceu sunt analfabeți funcționali... iar intelectualii români nu par deloc deranjați de faptul că plagiatori dovediți au avansat în ierarhia universitară și ocupă funcții înalte în administrație, politică și cultură”. În momentul de față „fiecare al patrulea om spune «mi-e frică» și fiecare al patrulea om, «mi-e foame». Primul provine din pătura mijlocie, iar celălalt din cea de jos... Iar lumea arată așa cum arată și mintea noastră”. Iar mare parte dintre cetățenii României „pot fi comparați cu robii care servesc unui sistem mafiot”.

În țara noastră „se moare efectiv de foame, bătrânii sunt umiliți, copiii nu au viitor, pământul este vândut străinilor, iar credința strămoșească este călcată efectiv în picioare”. La fiecare pas îți pui întrebarea: ești plătit pentru ceea ce știi să faci ceva sau ești plătit pentru că știi pe cineva? Iar dacă privim în jurul nostru, vedem de prea multă vreme câțiva stăpâni sau vâtafi de sclavi la vârf, în rest, o masă de sclavi, fericiți, triști sau deznădăjduiți.

Nu se poate fura fără a controla mintea victimei și de aici demagogia și populismul politic, iar cum de prea multă vreme burta plină este mai presus de libertate, în final, omul a devenit resursă umană, un individ manipulat, fabricat prin înrobirea minții urmată de promovarea malignă a incompetenței. (p. 58)

Prosperitatea unei națiuni depinde de prosperitatea fiecărui individ în parte. (p. 51) Dacă vrei să-ți înveți pe oameni să fie liberi, învață-i o meserie. „Rezultatul deconectării de la această realitate în imediat este că în România nu mai sunt meseriași, sunt doar afaceriști”.

Trebuie să știm ce vrem, iar aceasta este o decizie fermă, politică și profesională deopotrivă. Deoarece construcția unei țări începe cu ceea ce știi să faci tinerii și cu lucruri pe care astăzi foarte puțini le mai fac.

Elita artificială și în cel de-al 12-lea ceas eludează rolul de uzurpator față de elita naturală, având concursul evident al clasei politice. Și aceasta pentru că acești boieri ai burții nu deranjează în profunzime succesorii politici post 1989, iar prin ipocrizia lor culturală au dat o nuanță de fațadă elegantă, cum întotdeauna a impus eticheta snobilor.

Cangrena politică în alianță cu elita artificială cu rol de infestare socială descompune de peste 20 de ani societatea românească, aducând România de astăzi într-o poziție vulnerabilă față de vecinătățile care și-au păstrat dinamismul politic și vitalitatea culturală. Pe de altă parte, România nu are astăzi un procuror general, deși dispune de cea mai coruptă clasă politică din istoria ei, dar și din Europa prezentului.

Acestea sunt motivele pentru care în România de azi „nu există lideri, există doar deținători de putere și nu sistemul politic este puternic, ci noi suntem slabi”. (Georgescu, p. 71). Pentru că acceptăm intrarea multor neisprăviți în funcții de decizie, care au rolul de a distruge această țară, pornind cu instituțiile sale. În consecință, „român este în Occident un calificativ depreciativ și nu denumirea unui neam demn de stimă”. (Georgescu, p. 64)

Între pedagogie și „prostia socială”

Pedagogia, școala în general, are menirea să stopeze agresivitatea și creșterea în volum a „prostiei sociale”. Aceasta din urmă, „decuplează inteligențele active, sugrumă critica de jos și încurajează selecția non-valorilor”. „Prostia socială” are

propria-i elită, structurată pe măsură ce „turma se alcătuiește: măgarul își ia doctoratul și devine gânditor, câinii își iau licența în drept, primesc pistoale și dreptul de a se considera lupi: lupi geto-daci. Limba devine limbaj și limbajul lătrătură. Aplauzele și uralele înlocuiesc opinia publică și liberul arbitru”. (I.D. Sîrbu) Potrivit lui Ion D. Sîrbu, „prostia socială” nu este altceva decât „o boală politică pe care popoarele mici o primesc obligatoriu de la marile popoare, după eliberare, război sau revoluție prin corespondență”.

„Cât am fost profesor secundar”, povestește Ion D. Sîrbu, „de la catedră am ținut lecțiile mele la nivelul celor de nota 7-8, deci, cu mediocrii clasei, izolându-i de proștii periculoși sau incurabili, dar și de premianți, de cele mai multe ori superiori și îngâmfați”. (I.D. Sîrbu) De reținut că „până vom ajunge să realizăm cei 6-7 oameni mari (sau cele 22 de genii la care visa Noica), trebuie să ne îngrijoreze degradarea, prostirea și căderea spre mai jos a masei celor utili-mediocri, care duc lumea înainte și care ar fi putut fi salvați și sălțați”. (I.D. Sîrbu)

Ar trebui însă să îngrijoreze și degradarea umană a celor care se ocupă clipă de clipă de educația copiilor noștri. Când salariul mizerabil nu acoperă facturile restante, nu mai există dorință de a vorbi despre Balzac la literatură universală sau despre cotiledonate la biologie. Sărăcia perpetuă a distrus structura morală și intelectuală a dascălilor. Fără voia lor. Începutul se cunoaște, a fost acela al pedagogiei socialiste, care trebuia să fabrice „omul nou”, „care este” iar pe val.

„Adevărurile” care ies dintr-un Inspectorat Școlar sunt mai monstruoase decât dinozaurii epocilor trecute. Mergeți să le vedeți chipurile, „să-i cântăriți ca oameni. Ei au acum în mână sufletele întregului tineret, de ei depinde viitorul nostru, prin ei pierim ca spirit și cultură”. Acesta poate fi un răspuns concret la degradingoladele organizatorice și didactice de la bacalaureat și variate teste naționale, admiteri etc. Nu știe stânga ce vrea dreapta. Chipurile profesorilor optzeciști l-au înfiorat și pe scriitorul-profet Ion D. Sîrbu (la rândul său profesor): „De la o ședință a unui cerc didactic de specialitate, ies în grupuri circa 20-30 de profesori de... matematică. Mă înfior. Cu excepția câtorva tineri (ce par a suferi de ulcer perforat), majoritatea acestor «trupuri didactice» au niște fețe de brute josnice. Monștri. Căpcăuni. Harpagoni, călăi, burta-verde și pristanđale. Această categorie de dascăli are o putere enormă, câștigă cât vrea (meditațiile particulare obligatorii cu elevii clasei sunt și azi o realitate), poate fi greu controlată sau inspectată. Nu știu cum ar arăta un colectiv de antrenori de box sau de măcelari de abator, dar pe fețele acestor tartori ai învățământului liceal citesc întreaga cruzime și subomenescul acestor așa-zise științe pozitive: dacă nu le completează cu morală, literatură, filosofie, devin pur și simplu niște jandarmi ai inteligenței, niște plutonieri ai spiritului și libertății”. (I.D. Sîrbu) Nu cunoaștem câtă literatură cunosc profesorii de matematică, dar cunoaștem rețetele de murături și sosuri comentate de profesoarele de limba română prin cancelarii plictisite. Sărăcia împinge la subterfugii culinare.

După 14 ani de libertate disimulată, încă mai „stăm prost cu mașina de selectat valori. Absolenții noștri știu atât de multe că nu știu mai nimic despre Mult, și nimic despre Nimic. Mereu începem, rar continuăm, nimic nu ducem până la capăt: dar delirul și sminteala cunoscută o continuă carieră și ascendentă”. Și aceasta în timp ce „prostia se adună, formează un câmp de forță al ei, putând să provoace molime, cutremure, inundații. Aduce după sine frică, foame și frig”. (I.D. Sîrbu)

Călin Georgescu afirmă în *Cumpăna României* (Editura Christiana, 2016) că „educația înseamnă să inspire mintea, nu să încarci capul. Școala românească actuală este o rușine. Dacă vrei să înrobești o țară, îi distrugi educația”. Numai prin școala muncii, prin seriozitate și conștiința lucrului bine făcut trebuie să înlocuim improvisația și superficialitatea, deoarece „interesul elevilor crește proporțional cu noutatea”. (Georgescu, p. 91)

Se impune remoralizarea și reprofesionalizarea societății românești, pornind de la arta de a face diferența dintre vâicăreală și atitudine. Toți se vâicăresc că nu au bani, se plâng de ticăloșia clasei politice, însă atitudinea trebuie să impună schimbarea. Pentru ca această schimbare să fie efectivă, ea trebuie să fie totală, deoarece „fiecare generație făurește istoria celor care vor urma”. (Georgescu, p. 94) □